
[2025-65-RE](#)

Causa 2025-65-RE

(Jeri Presa c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 415-2025. Recurs d'empara

Sentència del 17 de novembre del 2025

BOPA núm. 141, del 26 de novembre del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 de juliol del 2025, per la representació processal del Sr. Jhon Alex Jeri Presa, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 12 de juny del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia, i, contra l'aute del 3 de juliol del 2025, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 del mateix text, i del principi de contradicció, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions recorregudes, que ordeni la posada en llibertat immediata del recurrent o de manera subsidiària, que substitueixi la mesura de presó per la d'arrest domiciliari amb control monitoritzat. També demana, que es reconegui el dret del recurrent a ser indemnitzat, a partir del 16 de juny del 2025, en la quantia que determini la jurisdicció ordinària mitjançant el procediment adient;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2025 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de setembre del 2025, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 16 d'octubre del 2024, la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia va dictar un aute en què processava, entre d'altres, el Sr. Jhon Alex Jeri Presa per uns presumptes delictes de possessió de droga tòxica pel consum propi, de consum de droga tòxica cocaïna i de tràfic de drogues tòxiques i va decretar la seva presó provisional, d'acord amb els apartats 4 i 6 del Codi de procediment penal, és a dir, prevenir la reiteració del delicte i evitar el risc que s'entorpeixi la instrucció de la causa. El 30 de maig del 2025, la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia va dictar un aute en què ampliava el seu processament en relació amb els fets.

1.2. El 12 de juny del 2025, la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia va dictar un aute que acordava prorrogar la presó provisional del processat fins al 15 d'octubre del 2025, fonamentant-se en els mateixos motius anteriorment esmentats: prevenir la reiteració del delictes i evitar el risc d'entorpir la instrucció de la causa.

1.3. La representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 3 de juliol del 2025, el Tribunal de Corts va dictar un aute que decidia desestimar aquest recurs i confirmar la decisió de la Batllia.

1.4. El 17 de juliol del 2025, la representació processal del Sr. Jhon Alex Jeri Presa va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 12 de juny del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia, i, contra l'aute del 3 de juliol del 2025, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 del mateix text, i del principi de contradicció.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent en empara considera que s'han vulnerat els seus drets continguts als articles 9.1 i 10.1 i 2 de la Constitució: els drets a la llibertat, a la defensa, a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, així com el principi de contradicció.

- Així, en primer terme, sustenta que ni l'aute de processament, ni els de pròrroga de la presó provisional aprecien que existeixi un risc de sostreure's de l'acció de la justícia. Assenyala que la presó provisional com a privació del dret fonamental a la llibertat ha de ser d'aplicació restrictiva i per a les finalitats previstes a l'article 103 del Codi de procediment penal.

- L'única motivació del batlle instructor és insuficient i no s'adapta al moment temporal en què es pren la decisió. El Tribunal de Corts reconeix que l'argumentació de la instància és certament succinta.

- Afegeix que la pròrroga es justifica en la prevenció de la reiteració del delicte, però no s'expliquen els motius pels quals, segons els seus antecedents, les circumstàncies i la gravetat dels fets, aquest perill existiria. S'han d'explicar i de raonar els motius pels quals passats 8 mesos la presó esdevé necessària. Ni el batlle instructor, ni el Tribunal de Corts han tingut en compte el seu arrelament familiar, ni el fet que és pare de dos fills, dels quals n'ostenta la guarda i custòdia i que resideix al Principat des de fa 21 anys. Caldria també haver raonat el per què amb les mesures de l'article 110 del Codi de procediment penal no es pot evitar la reiteració del delicte.

- Tampoc s'expliquen els motius pels quals concorre la causa de l'article 103.6 del Codi de procediment penal, segons el qual la presó provisional es pot decretar si el manteniment en llibertat pot perjudicar el desenvolupament normal de la instrucció. I no es pot perjudicar aquest pel fet que el batlle instructor ha donat per tancada la instrucció en dues ocasions: el 31 de maig i el 13 de juny del 2025. Pel que fa a l'argumentació del Tribunal de Corts que es podria interferir en actuacions probatòries que han de ser practicades durant el judici oral, s'ha de prendre en consideració que aquestes no han estat concretades i que l'article 103.6 esmentat es refereix a la instrucció, la qual acaba amb la conclusió del sumari, alhora que es tracta d'arguments nous no emprats pel batlle instructor.

- En segon terme, afegeix que el Tribunal de Corts, en relació amb la mesura subsidiària d'arrest domiciliari amb control monitoritzat, indica que no és adient perquè no evita la represa de l'activitat delictiva. Però aquesta raó no permet argumentar que es pot interferir en la instrucció, atès que aquesta ja està acabada.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions recorregudes, que ordeni la seva posada en llibertat immediata o de manera subsidiària, que substitueixi la mesura de presó per la d'arrest domiciliari amb control monitoritzat. També demana, que es reconegui el seu dret a ser indemnitzat, a partir del 16 de juny del 2025, en la quantia que determini la jurisdicció ordinària mitjançant el procediment adient.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- El Tribunal de Corts analitza la pròrroga de la presó provisional en la necessitat de prevenir la reiteració del delicte i en la necessitat d'evitar perjudicar el bon desenvolupament de la instrucció.

- Quant al primer motiu, considera que l'argumentació del batlle és succinta, però suficient. Les causes i les circumstàncies de l'aute de processament i de la pròrroga de presó continuen vigents, ja que les activitats de tràfic i de venda de droga eren el modus vivendi del recurrent.

- Respecte del segon, per garantir el bon desenvolupament de la instrucció, declara que cal tenir en compte la influència del processat en l'acabament d'aquestes diligències, així com en les activitats probatòries que s'hauran de practicar durant el judici oral i en la garantia del correcte desenvolupament de la vista oral.

- I, finalment, entén que les altres mesures cautelars menys greus, com l'arrest domiciliari monitoritzat o la llibertat condicionada, no són suficients per evitar la reiteració del delictes i garantir el bon desenvolupament de la instrucció.

- Per tot això desestima el recurs d'apel·lació presentat pel recurrent i confirma la decisió del batlle instructor.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal exposa en el seu informe que el recurrent es dedica de forma habitual al tràfic de drogues.

- Sobre la reiteració delictiva, manifesta que té forts vincles amb el món de la droga i que pot incórrer fàcilment en fets similars, sent l'ingrés en el Centre Penitenciari necessari.

- Respecte del perjudici envers el normal desenvolupament de la instrucció, informa que el procés es troba pendent de fixar les dates pel judici oral i, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia, el manteniment en presó provisional permet protegir el normal desenvolupament de les diligències probatòries que s'han de practicar a la vista oral, si aquestes es poden veure perjudicades per la llibertat del recurrent.

- Pel que fa a la manca de motivació de l'aute del Tribunal de Corts, fa remissió a l'aute de processament i al de la primera pròrroga. I, conclou que la motivació és adequada, suficient i

conforme a la jurisprudència, afegint que el Tribunal Constitucional mateix admet la motivació per remissió.

- Finalment, per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empара.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empара no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empара és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Convé analitzar, en primer terme, la consideració del recurrent segons la qual les resolucions impugnades mantenen la presó provisional sobre la base d'una valoració genèrica i automàtica que es remet a l'acte de processament i a l'establiment de la presó provisional i que incideix en una motivació insuficient.

3.3. El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret ha estat explicitat reiterades vegades per aquest Tribunal.

Així, ens hem pronunciat diverses vegades sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE, la sentència del 14 de juliol del 2025, recaiguda en la causa 2025-26-RE, i, més recentment, la sentència del 16 d'octubre del mateix any, recaiguda en la causa 2025-49-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("2. *En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o

parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa *García Ruiz c/ Espanya*, GC núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial a *quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (veg. la sentència recaiguda en la causa *Georgiadis c/ Grècia*, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, §42-43, i la sentència recaiguda en la causa *Higgins c/ França*, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, §42-43).

3.4. El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials.

Aquest Tribunal Constitucional ha de valorar si la decisió de mantenir la presó provisional esdevé proporcionada i s'ajusta al cànon de constitucionalitat relatiu a la motivació i a les exigències que aquest Tribunal ha establert per mantenir la restricció del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, que representa la presó provisional.

És coneguda la doctrina d'aquest Tribunal Constitucional, segons la qual les limitacions al dret a la llibertat mereixen una interpretació restrictiva. Així, la sentència del 7 de setembre del 2013 (causa 2013-4 i 8-RE) es va pronunciar manifestant que *"la llibertat de les persones és un principi inherent a l'Estat de Dret, i, per via de conseqüència, inherent a l'Estat de Dret andorrà. D'aquest element se'n deriva l'obligació d'interpretar de manera restrictiva qualsevol limitació de la llibertat, tal com la Constitució mateixa incita a fer-ho, no tan sols segons el redactat de l'article 9.1, sinó també segons el contingut de l'article 3.2 de la Constitució que no és per se susceptible de ser l'objecte d'un recurs d'empara"*, però que ha de ser analitzat *"com un criteri interpretatiu dels drets i de les llibertats establerts en el si de la Constitució"*. I, posteriorment, la sentència del 3 de febrer del 2014 (causa 2013-31-RE) es va manifestar en el mateix sentit. Aquesta línia jurisprudencial ha estat reiterada en les sentències del 10 d'octubre del 2016 (causa 2016-27-RE), del 16 de gener del 2017 (causa 2016-31 i 27-2-RE) i en la sentència del 14 de juliol del 2025 (causa 2025-38-RE): *"el dret*

fonamental a la llibertat constitueix la "pedra angular" de l'Estat de dret i que la presó provisional suposa una afectació molt profunda i feixuga en el dret fonamental a la llibertat personal". La mateixa sentència afegeix que "les persones encara no jutjades gaudeixen de la presumpció d'innocència" i que la presó provisional s'ha de considerar "d'aplicació excepcional, subsidiària, provisional i proporcionada al fi perseguit", citant en suport d'aquesta tesi la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans del 22 d'octubre del 2018 (cas S., V. i A. c/ Dinamarca).

Així, la valoració de les proves no es pot portar a terme en aquest estadi de la causa, sinó que això correspon a la fase del judici oral -veg. l'acte d'aquest Tribunal del 20 de desembre del 2024, recaigut en la causa 2024-76-RE.

3.5. Aquest recurs d'empara ha de ser acollit, perquè la resolució del Tribunal de Corts respecte de la pròrroga de la presó provisional no s'ajusta al cànon de constitucionalitat referit.

En primer terme, quant a la reiteració del delictes com a causa per prorrogar la presó provisional, l'acte del Tribunal de Corts indica que es manté i que continua vigent en l'actualitat, fent únicament esment al fet que el tràfic de drogues és el modus vivendi del processat.

De l'acte del Tribunal de Corts, que confirma la resolució d'instància, no s'expliciten les raons per les quals 8 mesos després, aquests arguments continuarien vigents ni es refereixen les circumstàncies concretes en el moment de l'adopció de la pròrroga que ho justificarien, com ho és la nova activitat laboral que iniciava, el fet que els seus proveïdors han estat identificats o l'arrelament familiar, social i cultural del processat o el per què les mesures de l'article 110 del Codi de procediment penal no serien adients per evitar la reiteració delictiva.

En segon terme, pel que fa a la previsió de l'article 103.6 del Codi de procediment penal, que consisteix en què el manteniment en llibertat pot perjudicar el desenvolupament normal de la instrucció, aquest requisit apreciat pel Tribunal de Corts tampoc respecta l'exigència del cànon sobre la motivació.

El Tribunal de Corts assenyala que la vista oral es fixarà en breus terminis, de manera que la llibertat del processat no podria entorpir el desenvolupament de la instrucció, atès que aquesta es troba ja finalitzada. Quant a la garantia que determinades diligències probatòries s'hagin de practicar correctament durant la vista oral, d'acord amb la interpretació que la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia hauria fet per estendre la causa de l'article 103.6 del Codi de procediment penal també a aquesta fase del judici oral, caldria que el Tribunal de Corts hagués esmentat de quines diligències es tractaria i quina seria la seva importància per mantenir la presó provisional del recurrent; qüestió que també es troba òrfena de tota consideració al respecte.

3.6. En definitiva, per les consideracions exposades aquest Tribunal entén que la pròrroga de la presó provisional no gaudeix, en aquest cas, de la necessària motivació per justificar una restricció continuada a la llibertat del recurrent i, per tant, vulnera allò que disposa l'article 10.1 de la Constitució en relació amb el seu article 9.

No és procedent pronunciar-se sobre la indemnització demanada, atès que aquesta sentència anul·la la resolució del Tribunal de Corts per manca de motivació; defecte que prové també de l'aute de la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia.

3.7. L'estimació del recurs d'empara comporta que no s'hagi de condemnar en costes al recurrent (arg. article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional a contrari).

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Estimar el recurs d'empara presentat per la representació processal del Sr. Jhon Alex Jeri Presa contra l'aute del 12 de juny del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia, i, contra l'aute del 3 de juliol del 2025, dictat pel Tribunal de Corts.

2. Declarar que s'ha vulnerat el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb el dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la mateixa norma, per manca de motivació de les resolucions d'instància i del Tribunal de Corts que acorden el manteniment de la presó provisional.

3. Anul·lar l'autè del 12 de juny del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia, i, l'autè del 3 de juliol del 2025, dictat pel Tribunal de Corts.

4. Retrotraure les actuacions davant la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia per tal que, de forma degudament motivada, determini si és procedent o no és procedent la pròrroga de la presó provisional o l'establiment de mesures alternatives.

5. No efectuar una imposició de costes processals.

6. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, a la Secció d'Instrucció 5 de la Batllia, al Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 17 de novembre del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat

Jean-Yves Caullet

Magistrat